

עפ"ג 50519/06/14 - מדינת ישראל נגד ש ד

מדינת ישראל

2

בית המשפט המחוזי
בירושלים בשבתו
כבית-משפט
לערעורים פליליים
עפ"ג
50519-06-14
לפני: כב' השופט
אריה רומנוב

כב' השופט דוד מינץ
כב' השופטת אסתר
נחליאלי-חיאט
בעניין:

המערערת

המשיב

ש ד

נ ג ד

ב"כ המערערת: עו"ד איילה גלברד-יעקב, פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ב"כ המשיב: עו"ד אדלבי, סנגוריה ציבורית

פסק דין

השופט א' רומנוב והשופטת א' נחליאלי-חיאט

1. לפנינו ערעור על גזר דינו מיום 11.5.14 של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) שניתן בת.פ. 35658-03-12.

2. ביום 31.3.12 הוגש נגד המשיב כתב אישום הכולל ארבעה אישומים שבמסגרתם יוחסו לו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות (הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג). ביום 8.9.13, בפתח ישיבת ההוכחות, הציגו הצדדים בפני בית משפט קמא הסדר טיעון אליו הגיעו, לפיו המשיב יודה ויורשע בעובדות כתב אישום מתוקן (ממנו

עמוד 1

נמחקו 3 אישומים) ויישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן וכן לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות (כאשר צוין כי המערערת תעתור לעונש של מאסר בפועל).

3. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 15.3.12 סמוך לשעה 21:00, במהלך ויכוח עם אשתו (המתלוננת), נעץ המשיב עט ברגליה וכן היכה באגרופיו ברגליה. מששאלה אותו המתלוננת לפרש מעשיו, אחז המשיב בשערות ראשה, משך אותה, הטיח את ראשה בדלת והטילה לרצפה. המשיב יצא מביתו, אך חזר לשם לאחר זמן קצר והבחין כי שרטוט שהכין לצורך עבודתו, הוכתם בקפה שנשפך. בתגובה, פנה אל המתלוננת ואמר לה "את כלום בבית את לא שמה לב למחברת שלי". בהמשך לכך, הטיח המשיב את ראשה של המתלוננת בקיר, ניגש אל בגדיו, הביא חגורה והחל להכות את המתלוננת בכל חלקי גופה באמצעות החגורה. המתלוננת ניסתה לברוח מהבית אך המשיב נעל את הדלת והכניס את המפתח לכיסו. המתלוננת ניגשה אל פתח החלון והחלה לזעוק לעזרה לאביו של המשיב. בתגובה, סגר המשיב את החלון על ידה של המתלוננת. בעודה זועקת לעזרה חסם המשיב את פיה בידו, סטר לה בפניה והמשיך להכותה בחגורתו. למשמע הצעקות הגיע אביו של המשיב לדלת הבית, החל לדפוק על הדלת וצעק למשיב לפתוח את הדלת. אז פתח המשיב את דלת הבית. בעקבות האירוע המתואר, נגרמו למתלוננת המטומות ביד שמאל ובכתף שמאל, וכן חבלות בברך ימין, חתך בגב ושפשוף באמה בצד שמאל.

4. כאמור, ביום 8.9.13, ובהתאם להסדר הטיעון, הורשע המשיב בעבירה אחת של תקיפה בנסיבות מחמירות (הגורמת חבלה של ממש כלפי בת הזוג) - לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, ונשלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר וכן לממונה על עבודות השירות לקבלת חוות דעתו.

5. לאחר שתסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה התקבלו, טענו והצדדים לעונש, ובית משפט קמא גזר על המשיב את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (בניכוי ימי מעצרו, מיום 18.3.12 - 3.4.12); מאסר מותנה; והתחייבות בסך של ₪ 7,000 להימנע מביצוע העבירה בה הורשע בתוך שנתיים.

6. על קולת גזר הדין ערערה המדינה. לטענתה שגה בית משפט קמא כשבמסגרת גזר הדין לא ייחס את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירה בה הוא הורשע; לא קבע מתחם ענישה ההולם את חומרת העבירה; ולא גזר על המשיב עונש ראוי בתוך מתחם זה. לטענתה שגה בית משפט קמא בכך שבמסגרת העונש שגזר על המשיב לא נתן ביטוי מוחשי לאכזריות ולאלימות שהפנה המשיב כלפי המתלוננת כמתואר בכתב האישום המתוקן. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן משקל מספק לכך שמדובר באירוע מתמשך, המורכב משתי חוליות מבודדות בממד הזמן, וכי אין מדובר באירוע הנובע מדחף רגעי. עוד נטען, כי היה על בית משפט קמא להביא בחשבון גם את הנזק המוחשי שנגרם למתלוננת ואת הנזק החמור עוד יותר שעלול היה להיגרם לה כתוצאה ממעשי המשיב. המערערת מוסיפה וטוענת, כי תופעת האלימות במשפחה הפכה לתופעה שכיחה, אשר יש למגרה באמצעות תגובה עונשית הולמת. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן את המשקל הראוי להבחנה של שירות המבחן כי למשיב נטייה להתנהגות אימפולסיבית, תוקפנית, ולעיתים אף אלימה, וכן לעברו הפלילי של המשיב הכולל הרשעה בעבירת אלימות; לעובדה שהמשיב נטל אחריות כללית בלבד למעשיו בפני שירות המבחן; ולעובדה שהמשיב שלל בצורה תקיפה ומוחלטת קיומו של צורך להתערבות טיפולית בעניינו. המערערת טוענת עוד, כי שגה בית משפט קמא בקביעתו כי יחסי המשיב והמתלוננת כיום תקינים ונורמטיביים, כאשר, לשיטתה, מתסקיר שירות המבחן עולה תמונה אחרת. בסיכומו של דבר, עתרה המערערת כי בית משפט זה יחמיר בעונשו של המשיב ויטיל עליו עונש של מאסר ממושך בפועל. המערערת מפנה לפסיקה

בתמיכה לעמדתה.

מדרך הטבע, ב"כ המשיב תמך את יתדותיו בפסק דינו של בית משפט קמא. לטענתו, במקרה זה ראוי לבוא לקראת המשיב, שתיקן באופן משמעותי את אורחותיו. לטענת ב"כ המשיב, בנסיבות המשיב דנא יש לתת משקל מכריע למצב המשפחה, לעובדה כי התרחבה בינתיים, ולשיפור ביחסי המתלוננת והמשיב. לטענתו, שליחת המשיב לבית סוהר בעת הזאת לא רק שלא תועיל למשפחה, אלא אף תסב לה נזק ותסיג אותה לאחור. ב"כ המשיב טוען כי השאלה הרלוונטית הניצבת בפני בית משפט זה היא האם יש עילה להתערבות ערכאת הערעור בגזר הדין של בית משפט קמא ולא השאלה מה בית משפט זה היה פוסק אילו היה יושב בערכאה קמא. מכל מקום - עמדת המשיב היא, כי אין עילה להתערבות ערכאת הערעור ויש לדחות את ערעור המדינה.

7. בתום הדיון שהתקיים לפנינו ביום 8.12.14 נעתרנו לבקשתו החלופית של הסגור וביקשנו כי שירות המבחן יכין תסקיר משלים בעניינו של המשיב ובעניינה של המשפחה כולה, כדי שנוכל לראות את התמונה הכוללת בטרם ינתן פסק הדין. הדגשנו כי אין בהחלטה זו משום אמירה כלשהי בדבר נכונותנו לקבל את המלצת שירות המבחן, אם אכן תהיה כזו.

8. בהתאם לבקשתנו הגיש שירות המבחן תסקיר משלים. מעיון בתסקיר המשלים עולה כי לצורך הכנתו נפגש שירות המבחן בנפרד עם המשיב ועם אשתו - המתלוננת בתיק זה. שירות המבחן ציין בתסקירו המשלים כי לבני הזוג נולד בן נוסף לפני כחצי שנה, וכי לאחרונה חזרה האישה להמשך לימודיה באוניברסיטת בית לחם ולעבודה כמטפלת בקשישים. שירות המבחן ציין בתסקירו כי לאור השיחה שקיים עם האישה התחזקה התרשמותו מאישיותה החזקה ומיכולתה להתנהג בצורה אסרטיבית, לשמור ולהגן על עצמה. שירות המבחן ציין כי האישה תמכה וחזקה את דברי המשיב באשר לשינוי החיובי שחל ביחסו אליה וציינה שהוא הפסיק להשתמש באלימות כלשהי כלפיה. שירות המבחן ציין כי האישה חזרה לפניו על דבריה כי במידה ובעלה יחזור בעתיד להשתמש נגדה באלימות, לא תהסס בכלל לחזור ולהתלונן נגדו פעם נוספת במשטרה.

לאור התרשמות שירות המבחן מבני הזוג, כאמור, משיחות שקיים בנפרד עם כל אחד מהם, ובהמשך לתסקיר שהוגש לבית משפט קמא, שב שירות המבחן בפנינו על ההמלצה אותה מסר לבית משפט השלום, ולפיה יש לאפשר למשיב לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו במסגרת של עבודות שירות. שירות המבחן כתב בתסקירו כי ככל שבית המשפט יקבל את המלצתו, כי אז יהיה מקום להטיל על המשיב צו מבחן למשך שנה, במסגרתו יבחן שירות המבחן את אפשרויות הטיפול עבור המשיב, הן במסגרת קשר טיפולי פרטני והן במסגרת השתלבות בטיפול קבוצתי.

9. בדיון שהתקיים לפנינו לאחר הגשת תסקירו המשלים של שירות המבחן, הודיעה המערערת כי אינה רואה מקום לשנות מהעמדה שמסרה בישיבה הקודמת, קרי, כי אין בתסקיר המשלים כדי להוות משקל נגד לחומרת המעשים שעשה המשיב ולמדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג זה.

10. מנגד, סבר ב"כ המשיב כי התסקיר המשלים של שירות המבחן תומך בעמדה שמסר כבר בשעתו, כי אין מקום להורות על שליחת המשיב למאסר, וכי יש לדחות את ערעור המדינה.

11. הבאנו בתחילת הדברים את תיאור המעשים שעשה המשיב. דומה שאין צורך לומר כי מדובר במעשים חמורים המחייבים ענישה הולמת; אין בהכרעתנו להלן משום הסכמה כלשהי למעשי המשיב בודאי אנו סבורים כי מעשים אלה חמורים ומצדיקים מענה עונשי הולם. עם זאת, כלל הוא שכל מקרה צריך להידון על פי נסיבותיו

המיוחדות, ובנסיבות המקרה הנדון, ולא בלי היסוס, הגענו למסקנה כי יש לאפשר למשיב ולמתלוננת להמשיך ולשקם את יחסיהם ומשכך ראינו שלא להתערב בגזר הדין של הערכאה קמא. אם אמרנו שלא ראינו להתערב בגזר הדין, אין זאת משום הבעת אמפתיה כלשהי למשיב בוודאי לא הסכמה להתנהגותו האלימה, אלא שהבאנו במסגרת שיקולינו את עמדת המתלוננת כפי שבוטאה בפני שירות המבחן, את העובדה כי לפני כחצי שנה נולד למתלוננת ולמשיב תינוק, את העובדה כי מדובר בעבירות שנעברו לפני למעלה משלוש שנים, וכן את העובדה שהמשיב היה נתון במעצר ממש במשך כשבועיים ולאחר מכן היה נתון במעצר בית מלא במשך מספר חודשים. עוד נתנו משקל לכך כי מהתסקירים שהגיש שירות המבחן עולה כי מאז ביצוע העבירות לא נקט המשיב באלימות כלשהי כלפי אשתו ולא פגע בה, כי חל שיפור ממשי ביחסי בני הזוג וכי שלא כמו בעבר "הביע הסכמה ומוכנות להשתלב בתהליך טיפולי" וכי חל אצלו שינוי חיובי המתבטא בהפנמה עמוקה יותר של מעשיו ובלקיחת אחריות עצמית. כן נתנו דעתנו לכך כי המתלוננת, המשיב וילדיהם מתגוררים במיתחם המגורים של משפחת המשיב וכן נציין כי מצאנו לנכון לתת משקל ממשי להתרשמות שירות המבחן בדבר אישיותה החזקה של האישה ויכולתה להתנהל בצורה אסרטיבית ולהגן על עצמה ככל שתידרש לכך. כן נתנו משקל לדבריה כי חל שיפור בהתנהגות המשיב כלפי המתלוננת וכלפי המשפחה ובעיקר קבלנו את דבריה שנמסרו לשירות המבחן, שכך אכן התרשם כי במידה והמשיב יחזור בעתיד להשתמש נגדה באלימות, היא לא תהסס להתלונן נגדו פעם נוספת.

12. קראנו את עמדת חברנו, כבוד השופט מינץ, והגם שאנו מסכימים עם דבריו כי המעשים שביצע המשיב חמורים, ראינו כאמור לתת בעת הזאת עדיפות למערכת היחסים בין המתלוננת והמשיב לסייע בשיקום חיי המשפחה ולקבל את דברי המתלוננת כפי שמשתקפים בתסקיר שירות המבחן וראינו להסתפק בששת חודשי עבודות שירות שהטיל בית משפט קמא בנוסף לרכיבי הענישה האחרים ולא לשלוח את המשיב בעת הזאת לבית סוהר.

13. כאמור לא בלי היסוס, החלטנו לדחות את ערעור המדינה, להותיר את כל רכיבי הענישה שהוטלו על המשיב ולכך להוסיף צו מבחן למשך שנה, בהסכמת המשיב וכהמלצת שירות המבחן.

השופט ד' מינץ

14. לו דעתי הייתה נשמעת, דין הערעור היה להתקבל. צודקת ב"כ המערערת כי מתחם הענישה ההולם את אירוע העבירה אינו עבודות שירות. מעשי האלימות שביצע המשיב ברעייתו הם בלתי נסבלים ומצמררים, שהענישה הראויה לצדם היא מאסר בפועל ממש שלא נופל משנה וחצי, אם לא למעלה מכך.

מקומו של אדם הנועץ עט ברגלי אשתו, מכה בה באגרופיו, מטיח את ראשה בדלת ובקיר, מטילה לרצפה, מכה בה בחגורה בכל חלקי גופה, נועל אותה בבית, סותם את פיה, סוטר לה בפניה, ובשל זעקותיה לעזרה ממשיך להכותה בחגורה - מאחורי סורג ובריש לתקופה משמעותית, יהיו השינויים שחלו בחייו לאחר מכן אשר יהיו.

עם זאת, נוכח האמור בתסקיר ובנימוקי חבריי, והואיל ואין זו דרכה של ערכאת ערעור למצות את הדין עם הנאשם, הייתי מעמיד את עונשו של המשיב על שנת מאסר בפועל.

סוף דבר

15. הוחלט ברוב דעות לדחות את ערעור המדינה, בכפוף להטלת מבחן למשך שנה.

16. המשיב יתחיל לבצע את עבודות השירות שהוטלו עליו ביום 14.6.15 או במועד אחר שייקבע על ידי הממונה על עבודות השירות.

17. **המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים, לממונה על עבודות השירות, ולשירות המבחן, אשר מתבקש להגיש תסקיר מסכם בתום תקופת המבחן.**

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ה, 05 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

דוד מינץ, שופט

אריה רומנוב, שופט

אסתר נחליאלי חיאט,
שופטת